

TUYẾT

PHẠM HỮU BÌNH

(KỶ B A)

Ngày Thứ Hai tuần sau khi gặp lại Linda một mình trong thư viện, Tuyết mở sách, chỉ vào câu thứ 15 và hỏi:

- Mày gạch dưới câu này tức là mày cho rằng câu này quan trọng, cần phải nhớ. Thế mày có luôn luôn mang theo condoms trong ví mày không?

Linda mở ví, lấy ra hai cái condoms đưa cho Tuyết coi và nói:

- Mày tưởng chuyện giỡn hay sao? Mày thử nghĩ nếu bạn trai tao đến thăm tao vào lúc cả nhà đi vắng, rồi nổi hứng lên, muốn làm tình với tao. Nếu tao không có sẵn condoms để đề phòng, rồi tao mang bầu thì sao?

Báo *Time* vừa đăng tin một người đàn bà bị hiếp dâm. Trước khi bị hiếp, bà ấy đã yêu cầu người đàn ông lấy condoms trong ví bà ấy mà đeo vào. Mấy ngày sau người đàn ông bị bắt, bị đưa ra tòa. Luật Sư của hắn đã cãi rằng người đàn bà đã đưa condoms cho người đàn ông tức là người đàn bà đã thỏa thuận. Bồi Thẩm Đoàn không quyết định được và người đàn ông được trả tự do. Nhưng khắp nơi người ta phẫn nộ về vụ án. Ai cũng cho rằng việc người đàn bà đưa condoms cho người đàn ông là rất khôn ngoan để tránh khỏi mang bầu. Ông Biện Lý phải đưa người đàn ông kia ra xử lại. Lần sau này thì người đàn ông bị xử có phạm tội hiếp dâm và bị phạt tù hai mươi năm. Mày thử nghĩ coi, nếu người đàn bà không có sẵn condoms, rồi sau khi bị hiếp dâm lại mang bầu thì sao? Người đó sẽ chỉ còn một cách là đi phá thai. Mà phá thai là giết người; mày không biết hay sao? Bây giờ mày hiểu tại sao tao luôn luôn mang theo condoms ở trong ví chưa?

Tuyết đờ người ra, không nói được một câu, mặt tái đi không còn một hạt máu. Phá thai là giết người! Làm sao Tuyết có thể chối cãi được điều đó? Những trưng bày trong Viện Bảo Tàng Khoa Học mà Tuyết đã đi xem ngày nào lại hiện ra rõ ràng mồn một trong đầu Tuyết: Cái thai ba ngày mới chỉ là một cục máu bầy nhầy; nhưng cái thai một tháng đã lờ mờ có hình người. Rồi cái thai thành một đứa trẻ trai hay gái. Và đứa trẻ sẽ thành một người. Phá thai là giết người. Sự thật nó giản dị như vậy.

Sau một hồi đờ đẫn, Tuyết làm bộ đi kiểm sách đọc, rồi lẳng lặng vào phòng nghe nhạc, đóng chặt cửa lại, ngồi xuống chiếc ghế ở trong góc phòng, ôm mặt khóc.

Trời đất ơi! Tuyết đã mắc tội giết người. Nước mắt chảy ra ướt cả hai bàn tay. Tuyết tưởng như hai bàn tay Tuyết đầy những máu. Chưa đầy mười tám tuổi, Tuyết đã phạm tội tày trời này! Tuyết quì xuống sàn nhà, chắp hai tay trước ngực, ngửa mặt lên trần nhà, miệng lẩm bẩm không thành tiếng:

- Lạy Chúa, con đã phạm tội. Con đã phạm tội giết người. Xin Chúa hãy trừng phạt con. Xin Chúa hãy trừng phạt một mình con vì lỗi tại con mọi đàng.

Rồi Tuyết gục xuống sàn nhà mà khóc. Tuyết gục xuống sàn nhà như thế không biết bao lâu. Chừng nước mắt đã cạn và nỗi đau buồn, hối hận đã nguôi đi, Tuyết ra rửa mặt, chải lại đầu tóc, thì cũng vừa đến giờ tan học.

Chẳng mấy lúc đã đến ngày tốt nghiệp. Mặc dầu Tuyết không chú ý được vào việc học như những năm đầu và điểm số của Tuyết sa sút rõ rệt, nhưng nhà trường chỉ tính số điểm của ba năm đầu và hai khóa học đầu tiên lớp 12 nên Tuyết vẫn được xếp hạng cao và tốt nghiệp với nhiều phần thưởng danh dự. Trong bữa tiệc mừng ngày hôm đó, ông Long hân hoan loan báo tin Tuyết được nhận vào Đại Học Yale.

Nhưng việc học của Tuyết lúc này không phải là mối quan tâm của bà Long. Sau những ngày lo sợ đến quận cả tìm lại trong thời gian vừa qua, bây giờ bà Long chỉ mong làm sao Tuyết gặp được một người đàn ông xứng đôi vừa lứa để sớm thành vợ thành chồng, để ông bà sớm có cháu bé và nhất là để bà khỏi phải canh cánh lo âu suốt ngày đêm. Ôi,

con gái cần gì phải học hành cho nhiều, có chồng rồi nó sẽ lo cho. Bà có bao giờ học lên đại học đâu mà bà có thua kém ai đâu!

Ngày cùng ông Long giúp Tuyết dọn vào ở trong cư xá sinh viên, bà Long chăm chú nhìn những chàng trai hăng hái, hớn hởi đi trong khuôn viên đại học. Ai bà cũng thấy đẹp trai, lịch sự, thông minh. Bà băn khoăn không biết trong số những người này, ai sẽ là rể tương lai của bà.

Những lần Tuyết gọi điện thoại về nói chuyện học hành, bà Long chỉ ăm ờ cho qua chuyện. Nhưng ngày Tuyết gọi điện thoại về nói Tuyết có một người bạn trai muốn theo Tuyết về nhà chơi nhân kỳ nghỉ giữa khóa học mùa Đông, thì bà Long vui mừng ra mặt. Bà lo trang hoàng lại nhà cửa, nấu sẵn mấy món ăn ngon để thết khách quý. Bà càng vui mừng hơn khi Tuyết cho bà biết chàng trai đó tên là Hoài, người Việt vốn sinh trưởng ở Hoa Kỳ..

Gặp Hoài lần đầu tiên là ông bà Long đã có cảm tình ngay. Dáng người cao dong dỏng, trán cao với nước da trắng hồng, Hoài có cái vẻ thông minh, quý phái. Ông bà Long thích nhất cái tính xuề xòa mà vẫn lịch sự, lễ độ của Hoài. Mỗi lần trông thấy Tuyết và Hoài sánh vai nhau đi chơi đây đó là mỗi lần ông bà Long đưa mắt cho nhau như thể để nói với nhau một câu mà hai người đã đồng ý: "Thật là xứng đôi."

Nhà Hoài chỉ cách nhà ông bà Long có hai giờ lái xe. Mỗi lần Tuyết về nhà chơi là mỗi lần Hoài cũng lái xe đến thăm. Một vài lần Hoài cũng rủ Tuyết về nhà chơi.

Tuyết và Hoài quen biết nhau đã hơn một năm mà bà Long vẫn không thấy gì chứng tỏ hai người đang tiến đến chỗ thành vợ, thành chồng. Một hôm nhân lúc Tuyết ở trong bếp một mình với bà, bà Long không giấu được nỗi nóng ruột nữa và gặng hỏi Tuyết:

- Con với Hoài có tính chuyện lâu dài với nhau không mà mẹ không thấy hai người nói gì.

Tuyết tỏ vẻ bức bối vì câu hỏi của mẹ:

- Mẹ ơi, chúng con cần có thời gian để tìm hiểu nhau. Con còn chưa biết con có thực sự yêu Hoài không, làm sao con có thể nói gì bây giờ? Con biết con mến Hoài vì Hoài rất lịch sự, thông minh. Nhưng con không chắc con có muốn sống chung cả đời với Hoài không. Con thấy Hoài có vẻ xa xôi, lạnh lùng làm sao ấy.

Bà Long không chịu thua ngay:

- Có ai hoàn toàn bao giờ? Mẹ thấy Hoài như thế là được quá rồi. Mẹ sợ nếu con chờ gặp một người hoàn toàn thì sẽ không bao giờ thấy đâu.

Đến đây thì Tuyết không giữ được bình tĩnh nữa:

- Mẹ muốn bảo con lấy chồng cho xong chuyện hay sao? Con thà sống một mình chứ con không thể lấy một người mà con không yêu được. Lấy rồi để lại ly dị hay sao? Con biết Hoài yêu con tha thiết và con rất cảm động về tình yêu của Hoài. Nhưng điều quan trọng là con có yêu Hoài không. Con chưa biết rõ con có yêu Hoài đủ để có thể sống vui vẻ hàng ngày và hết đời với Hoài không. Do đó mà con chưa thể quyết định gì được. Và lại Hoài đã nói gì với con đâu?

Thế là bà Long chịu thua. Bà biết Tuyết không còn là đứa con gái bé bỏng của bà ngày nào nữa. Tuyết đã là một người lớn muốn hoàn toàn độc lập để quyết định lấy cuộc đời của mình.

Bà cảm thấy như vừa mất đi một cái gì quý báu. Bà thấy buồn rười rượi, cái buồn của con chim mẹ khi thấy đàn con đã tung cánh bay hết ra khỏi tổ và không bao giờ trở lại. Từ ngày đó bà Long không còn muốn nhắc đến chuyện chồng con với Tuyết nữa.

Tuyết gặp Quang ở đám cưới con cô Ngân. Quang không có cái vẻ đẹp trai như Hoài. Quang thấp hơn Tuyết đến gần một gang tay, nước da đen sậm, hai bàn tay to cục mịch như bàn tay một nông dân. Nhưng Quang có giọng nói trầm trầm quyến rũ làm sao. Quang là Xương-Ngôn-Viên trong đám cưới và khi giọng nói Quang vang lên trên hệ thống âm thanh là Tuyết cảm thấy bị lôi cuốn ngay. Lắng nghe những người cùng bàn nói chuyện, Tuyết biết Quang là kỹ sư điện tử đang làm việc với công ty điện thoại AT&T. Tuyết hơi ngượng khi Quang bắt gặp Tuyết đang chăm chú nhìn Quang..

Không biết có sự sắp đặt nào không nhưng sau khi bước xuống khỏi sân khấu thì cô Ngân đưa Quang lại giới thiệu với Tuyết.

Càng nói chuyện với Quang, Tuyết càng thấy có cảm tình với Quang. Tuyết thấy Quang cởi mở, thẳng thắn và đôi khi châm biếm, hài hước. Câu chuyện giữa Quang và Tuyết trở nên đậm thắm hơn khi Quang cho Tuyết biết Quang có người em họ cũng đang học ở Đại Học Yale mà Tuyết có quen biết.

Liên tiếp ba Thứ Bảy sau đó Quang đến thăm Tuyết và mời Tuyết đi ăn và đi khiêu vũ.

Một hôm ngồi dưới ánh đèn màu trong khi chờ ra sàn nhảy, Quang đã kể cho Tuyết nghe những mẩu chuyện khôi hài của thời học ở trung học. Tuyết cười ngặt nghẽo về những cái tinh nghịch của Quang. Không hiểu nghĩ sao lúc bấy giờ, Tuyết kể cho Quang nghe chuyện xảy ra giữa Tuyết và George. Sau này Tuyết không bao giờ hối hận vì đã nói cho Quang biết về chuyện đó. Có lẽ Tuyết đã cảm thấy yêu Quang và Tuyết muốn thẳng thắn đặt tất cả mọi quân bài xuống bàn để dành quyền quyết định cho Quang. Nhưng Tuyết không tìm thấy đủ can đảm để nói cho Quang biết về việc Tuyết đã phá thai. Tuyết quyết định cái kinh nghiệm đau đớn đó sẽ mãi mãi là một bí mật giữa Tuyết và bà Long mà thôi.

Hai tuần sau khi Quang ghé vào tai Tuyết nói những lời âu yếm để tỏ tình thì Tuyết biết rằng Tuyết đã làm đúng. Sau cái hôn nồng bỏng Tuyết ngả đầu vào ngực Quang thì thầm:

- Em hoàn toàn là của anh từ giờ phút này.

Ông bà Long không dấu được vẻ thất vọng khi gặp Quang lần đầu. Riêng cái tầm vóc ngắn ngủi của Quang cũng đủ làm ông bà Long buồn rười, nhất là khi Quang đi song hàng với Tuyết. Không làm sao ông bà Long có thể hiểu được rằng người con gái cao, đẹp của ông bà có thể yêu thương một người đàn ông xấu trai, thấp lùn như Quang. Một hôm bà Long nói thẳng với Tuyết:

- Sao mẹ thấy Quang xấu trai quá. Con cũng nên nghĩ đến con cái sau này. Người cha lùn và xấu thì con cái cũng không thể cao đẹp được.

Tuyết nhìn mẹ mỉm cười:

- Mẹ ơi, giá trị của một người đâu có tùy thuộc chiều cao! Quang không cao như Hoài; nhưng Quang rất khỏe mạnh và chơi thể thao rất giỏi. Quang cũng thông minh nữa. Điều quan trọng là con yêu Quang. Ở bên Quang con thấy thoải mái, vui vẻ, sung sướng. Con cũng biết Quang rất yêu con. Như thế không đủ hay sao? Còn con cái sau này, nếu chúng nó cứ được giống như Quang là con thỏa mãn rồi.

Thế là một lần nữa bà Long lại chịu thua.

Ngày Thứ Bảy tuần sau đó là ngày lễ Valentine – ngày lễ của những người yêu thương nhau, Tuyết đoán chừng Hoài sẽ đến thăm Tuyết trong dịp này và có thể Hoài sẽ muốn ngỏ tình với Tuyết. Không muốn mất một người bạn đáng mến, Tuyết muốn tránh cho Hoài cái sự sùng sục khi Tuyết phải trực tiếp khước từ tình yêu của Hoài.

Quang đến chơi với Tuyết từ tối Thứ Sáu và ngủ lại ở nhà Tuyết. Sáng Thứ Bảy khi Quang cùng Tuyết và ông bà Long đang ăn sáng thì có tiếng chuông gọi cửa. Đứng dậy ra mở cửa, Tuyết không khỏi hồi hộp. Hoài bước vào, trong tay ôm một bó hoa hồng, rồi vừa trao hoa cho Tuyết vừa nói với Tuyết bằng tiếng Anh:

- Happy Valentine.

Tuyết cảm ơn Hoài và đặt nhẹ một nụ hôn lên má Hoài rồi đưa Hoài lại bàn ăn giới thiệu với Quang. Khi Tuyết đặt một cái ghế bên ông Long để mời Hoài ngồi còn Tuyết thì trở lại ngồi sát bên Quang, âu yếm cầm tay Quang, thì Hoài đã hiểu tình thế. Qua khóe mắt, Tuyết nhận thấy Hoài biến hẳn sắc mặt đi và không nói được gì có đến năm mười phút. Nhưng rồi Hoài cũng lấy lại được bình tĩnh. Đến lúc mọi người ăn xong bữa sáng thì Hoài đã có thể vui vẻ nói chuyện với Quang.

Tuyết thu dọn mọi thứ và vào trong bếp rửa chén, để Hoài và Quang ngồi nói chuyện với nhau ngoài phòng khách. Khi trở lại nửa giờ sau đó Tuyết thấy Quang và Hoài cười cười, nói nói với nhau như hai người bạn thân. Hôm đó Hoài ở lại chơi đến gần khuya mới ra về. Tuyết không ngờ rằng Hoài đã đổi tình yêu thành tình bạn dễ dàng như vậy. Tuyết mỉm cười sung sướng.

Ba tháng sau, khi Quang và Tuyết làm đám cưới thì Hoài là một trong hai người phù rể. Rất nhiều người cứ nhầm tưởng Hoài là chú rể và thì thầm khen hai người đẹp đôi để rồi bị chưng hửng khi khám phá ra rằng chú rể là Quang, thấp hơn cô dâu đến nửa cái đầu. Sự chênh lệch về chiều cao giữa cô dâu và chú rể nổi bật hẳn lên khi hai người ra sàn nhảy khiêu vũ. Có nhiều tiếng cười khúch khích trong cử tọa.

Quang và Tuyết nghe rõ những tiếng cười đó nhưng cả hai cùng không có một chút mặc cảm nào. Quang ghé vào tai tuyết nói đùa:

- Anh nghĩ Hoài và em xứng đôi hơn.

Tuyết cũng ghé vào tai Quang vừa cười ngặt nghẽo vừa nói:

- Vậy anh ra bảo Hoài vào thế chỗ cho anh đi!

Quang đưa mắt ra chung quanh tìm Hoài rồi nói:

- Trễ quá rồi, em ơi! Em không thấy Hoài và Loan đang say đắm trong vòng tay nhau kia hay sao?

Nhìn theo hướng mắt Quang, Tuyết thấy Hoài đang mơ màng trong bản slow với Loan, một trong hai người phù dâu. Tuyết thấy một cái gì đau nhói trong tim. Ồ, sao lại phi lý như thế này? Làm sao Tuyết lại thấy ghen với Loan? Tuyết đã chẳng muốn từ khước tình yêu của Hoài đó sao? Làm sao Tuyết lại có thể ích kỷ đến nỗi muốn Hoài phải ở một mình suốt đời để mãi mãi chỉ thương yêu một hình bóng Tuyết?

Tuyết nhớ lại ngày lễ Valentine khi Hoài đến tặng hoa hồng cho Tuyết để rồi chỉ thấy Tuyết đã thuộc về Quang. Bây giờ thì Tuyết có thể hiểu được nỗi lòng của Hoài lúc đó. Hoài đã kịp đổi tình yêu thành tình bạn, còn Tuyết thì sao? Tuyết nép sát mình vào Quang để tìm lấy can đảm. Nhưng bản nhạc đã chấm dứt từ lâu mà Tuyết vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Quang không để ý gì đến vẻ mặt thay đổi của Tuyết. Hôm nay Quang cảm thấy hoàn toàn tự tin và sung sướng. Khi cùng Tuyết lên cám ơn quan khách, Quang còn nói đùa một câu bằng tiếng Anh làm mọi người khoái trá cười rộ lên:

- I'm happy to have a wife I can really look up to.

Quà mừng của ông bà Long cho vợ chồng Tuyết là một ngân phiếu hai mươi ngàn đô-la cùng cái đồng hồ vàng mà người đàn bà Nam Mỹ đem đến bán hai năm trước. Từ ngày ấy đến nay Tuyết và ông bà Long cứ bận rộn hết chuyện này đến chuyện khác và vẫn chưa đem đi cho chuyên viên đồ cổ định giá được.

Khi đi tuần trăng mật trở về qua New York, Quang và Tuyết rẽ vào một tiệm chuyên đánh giá đồ cổ để nhờ họ định giá cái đồng hồ. Tuyết biết cái đồng hồ đáng giá hơn năm trăm đô-la nhiều; nhưng cả Quang và Tuyết cùng không khỏi sửng sốt khi người chủ tiệm nói cái đồng hồ có thể bán được mười tám ngàn đô-la. Sau một hồi bàn tán với nhau, hai người bằng lòng bán cái đồng hồ với giá đó.

Trở lại trường để tiếp tục việc học, Tuyết quyết định đi vào ngành giáo dục chuyên về thể dục và thể thao. Quang và Tuyết ở trong cư xá dành cho các sinh viên đã có gia đình. Quang lái xe đi làm có xa hơn trước chút ít; nhưng đối với Tuyết thì ở đây thuận tiện vô cùng.

Sáu tháng sau thì Quang và Tuyết nhận được thiệp mời đi dự đám cưới của Hoài và Loan. Bây giờ thì Tuyết đã làm chủ được tình cảm của mình và có thể thấy hoàn toàn vui mừng cho Hoài và Loan.

Tuyết đã tưởng với cái thân thể bén nhậy như thân thể Tuyết thì rồi Tuyết sẽ có bầu trong vòng vài ba tháng sau ngày cưới. Tuyết muốn có bầu lúc này không hẳn vì Tuyết muốn có con sớm cho bằng Tuyết muốn biết chắc chắn rằng Tuyết vẫn có thể làm mẹ. Tuyết muốn biết chắc chắn rằng vụ phá thai không có ảnh hưởng tai hại gì đến cơ quan sinh sản của Tuyết.

Nhưng sáu tháng qua đi rồi chín tháng qua đi mà Tuyết không thấy có gì thay đổi. Những giọt máu hồng đến với mỗi kinh kỳ có lần đã đem cả một trời hạnh phúc cho Tuyết thì bây giờ chỉ mang lại những chán chường, sầu muộn. Tuyết càng thấy nóng ruột hơn khi Loan gọi điện thoại khoe Loan đã có bầu. Nhưng Tuyết biết có người sáu bảy năm sau ngày cưới mới có con. Phải chăng Tuyết chỉ quá lo âu?

Tuyết đã đọc kỹ về phương pháp Ogino-Knaus để tính thời kỳ người đàn bà dễ thụ thai nhất. Tuyết kiên nhẫn lấy nhiệt độ hàng ngày và mỗi lần thấy nhiệt độ thân thể tăng vọt lên báo hiệu thời kỳ người đàn bà dễ thụ thai nhất, Tuyết lại nhìn Quang tình tứ hát:

- Đêm nay mới thực là đêm. Ai đem trăng sáng lên trên vườn chè?

Mỗi lần nghe Tuyết hát như vậy thì dù có nhưc đầu, mỗi mệt đến mấy, Quang cũng luôn luôn chiều ý Tuyết.

Tuyết biết Quang cũng muốn sớm có con. Quang là con một và hơn Tuyết sáu tuổi. Bố mẹ Quang lại qua đời sớm. Từ nhỏ Quang vẫn ước ao có một đứa em để dìu dắt và cùng vui đùa. Mỗi lần đi phố với Tuyết mà thấy những đứa trẻ quần quít theo chân bố mẹ, Quang thường nhìn không rời con mắt, rồi quay sang Tuyết thì thầm:

- Anh ước gì mình có một đứa con như thế kia để nó chơi tennis với anh.

Hai năm sau khi Tuyết tốt nghiệp đại học, Quang và Tuyết vẫn chỉ là một cặp vợ chồng son.

Một hôm đọc mục 'Rao Vặt Cần Người' trong báo để tìm việc, Tuyết bỗng reo lên, mừng rỡ:

- Anh ơi, lại đây mà coi này! Trường cũ của em đang đăng báo cần giáo sư thể dục, thể thao! Em muốn về gặp bà Hiệu-Trưởng ngay để xem bà ấy có muốn mượn em không?

Một tuần sau theo đúng hẹn, Tuyết đến văn-phòng bà Hiệu Trưởng trường Spring Garden High School for Girls dự buổi phỏng vấn về công việc Tuyết muốn làm.

Tuyết hơi bối rối khi thấy trong văn phòng, ngoài bà Hiệu Trưởng ra, còn có rất nhiều người khác: cô Phó Hiệu, một đại diện Ban Quản Trị, hai phụ huynh, hai giáo sư và hai học sinh nữa. Mỗi người thay nhau hỏi Tuyết một câu. Cuộc phỏng vấn kéo dài hơn hai giờ. Sau đó mọi người đưa Tuyết xuống ăn bữa trưa. Rõ ràng là họ muốn có thì giờ để biết thêm về Tuyết mặc dầu Tuyết là cựu học sinh của trường và nhiều người ở đây vẫn còn nhớ Tuyết.

Ra về, Tuyết lo lắng không biết kết quả sẽ ra sao. Tuyết đã trả lời khá lưu loát tất cả những câu hỏi. Nhưng dù sao Tuyết cũng là một người dân thiếu số. Nhà trường lúc trước đã sẵn sàng nhận Tuyết như một học sinh nhưng còn bây giờ họ có muốn đón tiếp Tuyết lại như một nhân viên giảng huấn không lại là chuyện khác.

Hai tuần sau, khi thư trả lời của bà Hiệu Trưởng đến, Tuyết vừa mở thư vừa hồi hộp. Nhưng chỉ một cái nhìn thoáng qua dòng đầu lá thư là Tuyết la lên sung sướng, gọi Quang rồi rít:

- Em được việc rồi, anh ơi!

Quang cũng vui mừng không kém. Còn gì bằng Tuyết được dạy học ở trường cũ, nơi mọi người đã quen biết Tuyết. Quang cũng mong mỗi Tuyết có việc để hai người có thể định cư, mua nhà mua cửa cho đàng hoàng. Và còn gì thuận tiện cho Quang và Tuyết bằng được ở gần ông bà Long để rồi đây khi có con cái sẽ có chỗ gửi gắm khi cần.

Quang và Tuyết dọn về ở tạm chỗ ông bà Long trong khi đi tìm mua nhà riêng.

Tuyết đến nhận việc với tất cả cái háng say của một người mới vào nghề. Nhanh nhẹn, duyên dáng, với thân hình nở nang, cân đối, sau bốn năm tập tành ở đại học, Tuyết dễ dàng chinh phục cảm tình của Ban Giám Đốc và học sinh ở trường.

Lương khởi sự của một giáo sư tư thục chẳng được là bao so với những người có khả năng tương đương trong các xí nghiệp. Nhưng lúc này Tuyết không cần nhiều tiền. Tuyết say mê với công việc và nhiều lúc Tuyết đã nghĩ nếu nhà trường không trả lương cho Tuyết, Tuyết cũng thích làm việc ở đây hơn ở bất cứ chỗ nào khác.

Tuyết say sưa giảng dạy, có nhiều buổi quên cả thời gian, đến khi chuông báo hiệu hết giờ mới giật mình ngừng lại. Cái háng say của Tuyết dễ truyền lan sang các học sinh. Sự cố gắng và quyết chí hiện rõ trên từng khuôn mặt. Mỗi một bước tiến của một trò, mỗi một thành tích của đội bóng rổ hay bóng chuyền đều đem đến cho Tuyết những mừng rỡ, vui thích mà Tuyết biết không tiền nào có thể mua được.

Quang cũng vừa được lên hàng kỹ sư trưởng, lương gấp hai lúc trước, lại thêm nhiều quyền lợi và phụ cấp. Từ ngày Tuyết có việc, hai người đã bỏ rất nhiều thì giờ để đi tìm mua nhà. Với số lương của hai người, với số tiền dành dụm được từ ngày cưới, Tuyết biết Tuyết có đủ điều kiện để có một ngôi nhà lý tưởng.

Căn nhà mà Quang và Tuyết chọn là một căn nhà biệt lập mới xây trên một miếng đất rộng một mẫu, có hồ bơi, có vườn hoa và sân cỏ bao quanh, trong một khu gồm toàn những gia đình khá giả. Tuyết thích kiểu nhà thanh tao và độc đáo. Tuyết càng thích hơn những phòng ốc rộng rãi, ấm cúng và thiết kế sang trọng, nhất là cái phòng tắm lát đá hoa quý, cái bếp rộng thênh thang và cái phòng khách có trần cao bóng lên như trong nhà thờ.

Quang và Tuyết bỏ tất cả thì giờ rảnh rỗi vào việc trang hoàng căn nhà mới. Tuyết say sưa may những màn cửa hay trồng những khóm hoa cũng như Tuyết say mê dạy học.

Với căn nhà lộng lẫy, với công việc hào hứng, với một người chồng yêu quý, chiều chuộng Tuyết, đáng nhẽ Tuyết phải thấy sung sướng, thỏa mãn mới phải. Nhưng tại sao Tuyết vẫn cảm thấy thiếu thốn một cái gì.

Một cái gì Tuyết cảm thấy thiếu thốn và ước ao có được lúc này là một đứa con. Thế là Quang và Tuyết lấy nhau đã được bốn năm. Tuyết đã chờ đợi và hy vọng. Tuyết đã làm đúng từng chi tiết theo lời chỉ dẫn của bác sĩ sản khoa. Tuyết đã chăm chỉ và kiên trì lấy nhiệt độ thân thể hàng ngày để tìm thời kỳ dễ thụ thai nhất. Tuyết đã cho Quang biết Quang phải luôn luôn sẵn sàng làm nhiệm vụ người chồng khi Tuyết báo hiệu. Nhưng sau bao nhiêu tháng ngày, không vẫn hoàn không. Mỗi lần kinh kỳ đến là mỗi lần thất vọng chán chường đè nặng lên tâm hồn Tuyết.

Tuyết càng thất vọng hơn khi bác sĩ sản khoa cho biết lớp mô lót trong tử cung của Tuyết quá dày làm cho Tuyết rất khó thụ thai. Tuyết rùng mình sợ hãi nghĩ đến cái triển vọng Tuyết sẽ không có con. Tuyết còn nhớ đã đọc ở đâu câu cầu nguyện của một thi sĩ Pháp: “Xin Chúa đừng để con phải chịu cái lạnh lẽo của một gia đình không con.”

Nhiều lúc Tuyết đã nghĩ rằng có thể Tuyết đang bị Chúa phạt vì tội đã phá thai. Phải, Chúa đã một lần cho Tuyết cái ân huệ được làm mẹ; nhưng Tuyết đã chẳng từ chối ân huệ đó hay sao? Bây giờ Tuyết lấy lý do gì để xin Chúa ban lại cho Tuyết cái ân huệ đó? Một người mẹ đã hất hủi, hủy hoại đứa con đầu tiên của mình có xứng đáng được làm mẹ nữa không?

Nếu ngày đó Tuyết không phá thai thì bây giờ Tuyết đã có một đứa con sáu tuổi. Nó không có ở đây bây giờ vì Tuyết đã quyết định không cho nó ra đời, không cho nó được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không được lớn lên thành người. Ôi, sao Tuyết có thể nhẫn tâm đến thế!

Có những lúc hối hận, Tuyết đã bật lên thành tiếng, nửa như van xin, nửa như cầu nguyện:

- Xin con tha lỗi cho mẹ.

Tuyết đã đọc trong báo *TIME* rằng ở bên Nhật Bản có rất nhiều người phá thai. Có những người phá thai vào tháng thứ bảy, thứ tám khi cái thai đã phát triển đầy đủ và có thể sống bên ngoài bụng mẹ. Có những cái thai khi bị kéo ra khỏi bụng mẹ còn cựa quậy tay chân, nhăn nhó mặt như muốn khóc. Người ta phải dìm vào nước cho chết hẳn đi.

Có những người mẹ sau này bị lương tâm cắn rứt đã tìm đến một ngôi đền ở ngoại ô thành phố Tokyo thuê người nặn tượng thành hình những đứa trẻ để cầu cúng, để ăn năn đền tội.

Tuyết ước gì có một ngôi đền như thế ở quanh đây để Tuyết có thể đến thuê người nặn tượng đứa con. Rồi Tuyết sẽ quì xuống mà nói:

- Xin con tha lỗi cho mẹ.

Tuyết vẫn chưa bỏ hết hy vọng có con. Tuyết vẫn cố gắng bằng mọi cách để có thể có thai. Tuyết vẫn chăm chỉ lấy nhiệt độ hàng ngày, cả sáng lẫn tối.

Một hôm nhân ngày lễ Tết Do-Thái, trường học trong thành phố đóng cửa. Tuyết được nghỉ và dậy trễ hơn mọi khi. Tuyết lấy nhiệt độ và mừng quỳnh khi thấy nhiệt độ thân thể đang bắt đầu tăng vọt lên. Tuyết lớn tiếng gọi Quang; nhưng Quang đã đi làm từ sớm. Tuyết vội gọi điện thoại đến văn phòng. Cô thư ký trả lời điện thoại cho biết Quang đang có buổi họp. Tuyết đòi bằng được cô thư ký phải cho Quang biết Tuyết cần gặp Quang ở nhà ngay. Thế là Quang đành bỏ dở buổi họp hôm đó để về nhà làm nhiệm vụ người chồng.

Nhưng tháng đó kinh kỳ cũng lại đến với Tuyết. Đã buồn lại càng buồn hơn, Tuyết bắt đầu lo lắng ra mặt. Quang thấy cần phải đưa Tuyết đi nghỉ mát một thời gian để Tuyết đỡ buồn phiền. Sau hơn một tháng suy tính, hai người quyết định đi du lịch một tuần lễ bằng tàu biển xuống vùng Virgin Islands.

Lên đên trên một chiếc tàu khổng lồ dưới bầu trời trong vắt như thủy tinh, Tuyết thấy như lạc vào một thế giới hoàn toàn mới lạ.

Cùng Quang sánh vai trên boong tàu, hay ngồi thoải mái bên hồ bơi, tận hưởng những làn gió mát nhẹ, Tuyết quên hẳn đi mọi ưu phiền. Quá khứ và tương lai như biến khỏi tâm tư, Tuyết chỉ còn thấy một hiện tại với muôn hình ngàn sắc, rực rỡ như đàn cá vàng tung tăng dưới nước biển trong xanh của biển cả.

Chưa bao giờ Tuyết thấy đời êm đẹp như thế này. Mỗi giờ, mỗi phút là một cuộc vui. Những bữa ăn sang trọng với người hầu, kẻ hạ; những cuộc trình diễn kịch nghệ và âm nhạc hào hứng mỗi buổi tối; ban ngày đi thăm viếng những cảnh lạ, ban đêm khiêu vũ đến một hai giờ sáng. Cuộc vui như không có lúc nào ngừng. Có lúc Tuyết đã ngả đầu vào ngực Quang, thổ thê:

- Em không muốn về đi dạy học lại đâu, anh ơi! Em muốn ở lại trên tàu này luôn.

Nhưng cuộc vui nào rồi cũng tàn. Sang đến ngày thứ bảy - ngày cuối cùng của chuyến du lịch - Tuyết thức dậy và uể oải bước ra khỏi giường, định sắp quần áo cho vào va-li để sửa soạn ra về. Bỗng Tuyết thấy bụng cồn cào, nước chua trào lên tận cổ. Vừa kịp bước vào phòng tắm là những cơn nôn oẹ liên tiếp đến với Tuyết. Dựa vào thành bồn rửa mặt, Tuyết vừa thở hổn hển vừa nôn mửa như muốn ra hết cả mật xanh, mật vàng. Quang choàng tỉnh dậy, lo sợ chạy vào đỡ lấy Tuyết, rồi với điện thoại định gọi bác sĩ. Nhưng Tuyết vẫy tay ra hiệu cho Quang đừng gọi. Chờ cho cơn nôn oẹ dịu xuống, Tuyết lau miệng, rồi quay lại ôm lấy Quang, vừa cười vừa tỏ vẻ:

- Chắc em có bầu rồi, anh ơi.

Quang mừng rỡ, ghì chặt Tuyết vào trong vòng tay, rồi hai người ôm lấy nhau lăn xuống giường, cười lên sảng sặc.

Việc đầu tiên của Tuyết khi về đến nhà là gọi điện thoại báo tin mừng cho ông bà Long.

Những ngày tháng kế tiếp là những ngày tràn trề hạnh phúc. Nỗi vui mừng dâng lên trong Tuyết như men rượu nồng. Tuyết cảm ơn Chúa đã ban cho Tuyết ân huệ được làm mẹ lần này. Tuyết tin rằng Chúa đã tha thứ cho Tuyết tội phá thai lần trước.

Có nhiều lúc Tuyết mỉm cười một mình nghĩ đến đứa con sắp được sinh ra. Chắc nó sẽ thông minh như Quang và đẹp như Tuyết. Tuyết sẽ dạy dỗ, kèm cặp nó để nó giỏi âm nhạc, thể thao. Quang sẽ giúp nó về toán và khoa học. Rồi lớn lên, nó sẽ vào học những trường danh tiếng nhất. Nó sẽ thành một văn sĩ nổi tiếng, chiếm giải thưởng văn chương Pulitzer hay một khoa học gia lừng danh chiếm giải thưởng Nobel.

Nhưng một chuyện xảy ra hôm nay đã làm Tuyết gạt bỏ những mơ mộng đó.

Bà Hiệu Trưởng thấy Tuyết ngồi một mình trong giờ nghỉ ở phòng họp và ghé lại nói chuyện. Bà ấy tâm sự rằng bà ấy có một đứa con gái năm nay hai mươi tuổi mà khờ khạo như một đứa trẻ năm tuổi, sáng nào cũng đòi bố đưa đi học. Nó chỉ biết đếm đến hai mươi thôi và không nhớ được số nhà hay số điện thoại. Nó phải học ở một trường dành riêng cho các trẻ trí độn. Cho đến nay bà ấy vẫn không biết lý do tại sao nó như vậy. Các bác sĩ cho bà ấy biết cứ một ngàn đứa trẻ sinh ra thì có hai ba đứa trí độn như vậy. May mà hai đứa con nhỏ của bà ấy là hai đứa trẻ bình thường bà ấy không phải vất vả chăm sóc như đứa lớn kia.

Tuyết rùng mình lo sợ. Nếu đứa con Tuyết sinh ra không phải là đứa trẻ thông minh mà lại là đứa trẻ trí độn thì sao? Thôi, thôi, Tuyết không dám mơ tưởng gì nhiều nữa đâu. Tuyết chỉ cầu xin Chúa cho Tuyết một đứa con bình thường thôi. Một đứa con bình thường như tất cả những trẻ con khác là quý lắm rồi. Vô tình bà Hiệu Trưởng đã giúp Tuyết tìm thấy một triết lý giản dị: Bình thường là quý rồi!

Hàng tháng đi bác sĩ, Tuyết mừng rỡ khi được biết cái thai có vẻ bình thường. Cả Tuyết và Quang cùng quyết định sẽ không hỏi bác sĩ xem cái thai là trai hay gái. Tuyết muốn tận hưởng cái hào hứng chờ đợi đứa con ra đời, dù nó là trai hay gái cũng rất quý đối với Tuyết.

Không hiểu sao Tuyết cũng tin rằng đứa con mà Tuyết đã phá thai lần trước đã đầu thai lại vào cái thai này. Để làm chi? Để hai mẹ con lại được gần nhau, để Tuyết có cơ hội săn sóc nó, yêu thương nó, để Tuyết được đền tội.

Tuyết chăm chỉ đi dự những lớp huấn luyện về phương pháp sinh đẻ tự nhiên. Tuyết tìm đọc những sách về tâm lý trẻ em và ngạc nhiên thấy một cuốn sách nói rằng trẻ con bắt đầu học ngay từ lúc còn trong lòng mẹ. Những người mẹ nào trong khi có bầu mà vui vẻ sung sướng thì đứa trẻ sinh ra cũng yêu đời, tự tin hơn những trẻ khác. Trong khi có bầu mà người mẹ thích nghe những bản nhạc nào thì sau này đứa trẻ cũng thích nghe những bản nhạc đó. Tuyết đưa quyển sách cho Quang đọc và nửa đùa, nửa thật, nói:

- Nếu anh muốn có con ngoan ngoãn thì anh phải chiều chuộng em hết sức và làm mọi điều để em được thoải mái, sung sướng. Anh thấy không?

Quang chấp hai tay trước ngực, cúi đầu, trịnh trọng:

- Xin tuân lệnh Công Chúa.

Tuyết khoái trá, cười lên khanh khách. Nhưng Quang không coi chuyện đó là chuyện đùa. Ngay hôm đó Quang bắt đầu thu xếp, trang trí nhà cửa để giữ cho quang cảnh trong nhà luôn luôn tươi vui, thoải mái. Quang đặt thêm máy

lọc không khí, mua thêm nhiều cây cảnh để trong nhà và chỉ chơi nhạc vui và êm dịu mà thôi. Quang cũng thuyết phục Tuyết xin tạm nghỉ dạy học ba tháng trước ngày sinh để nghỉ ngơi, dưỡng sức.

Đưa con trai đầu lòng đến với Quang và Tuyết một buổi sáng mùa Xuân. Khi nghe tiếng oe oe của đứa trẻ vừa ra đời và nghe tiếng bác sĩ nói:

- Con trai.

Tuyết nở một nụ cười tươi, quên hết mọi đau đớn, cố ngẩng cổ, đưa mắt về phía sau để được nhìn thấy đứa nhỏ. Quang chạy vào, ôm lấy Tuyết và đặt một nụ hôn lên môi Tuyết. Nỗi vui mừng tràn ngập cả tâm hồn. Niềm hạnh phúc này còn có gì có thể so sánh được!

Minh là cái tên mà Quang và Tuyết đặt cho đứa nhỏ. Minh là sáng. Minh là thông minh. Bố là Quang, con là Minh. Còn gì hợp hơn! Còn gì đẹp hơn! Minh cũng đi với Tuyết nữa. Tuyết Minh hay Minh Tuyết, thế nào nghe cũng hay. Minh - cái âm điệu sao mà trong trẻo, trang nhã thế!

Minh là giấc mơ đã thành sự thực cho Tuyết. Nó dài, rộng, giống Tuyết hơn là giống Quang. Mới được một tuần lễ mà nó đã có cái vẻ tinh anh ở ngay trên nét mặt. Đôi môi đỏ hồng như có tô son, lúc nào cũng sẵn sàng nở một nụ cười.

Minh đã trở thành cái trung tâm vũ trụ của Tuyết và Quang. Mỗi một cử động mới, mỗi một phát triển mới của Minh là một đầu đề mới cho câu chuyện giữa Quang và Tuyết:

- Anh ơi, lại mà coi này. Nó biết đưa tay ra cầm lấy ngón tay em này.

- Em thấy không? Nó đang cong môi lên như muốn nói rồi đó.

Không một tuần nào là Tuyết không có những chuyện hào hứng mới về Minh để khoe với ông bà Long:

- Má ơi, Minh nó biết gọi 'Bà' rồi đó. Cái đà này thì chỉ một tuổi là nó nói sõi được.

Và đúng như Tuyết dự đoán, vừa được mười hai tháng là bé Minh nói được những câu ngắn ngắn, hai ba tiếng. Nhưng bé Minh nói rõ ràng không một âm nào ngọng nghịu. Bé Minh cũng khỏe mạnh, cứng cáp. Mười ba tháng đã đứng vững, mười bốn tháng đã lon ton chạy khắp nhà.

Nếu có ai hỏi cái gì quý nhất đời Tuyết lúc này thì chắc hẳn câu trả lời sẽ là: "Bé Minh."

Một hôm đứng say mê nhìn con chạy ngược, chạy xuôi trong nhà, miệng líu lo hát "MacDonald has a Farm", Tuyết quay sang Quang nói đùa:

- Nếu có ngày nào anh bỏ em thì em cho anh giữ cái nhà này và tất cả mọi thứ. Em chỉ giữ một bé Minh thôi.

Quang lắc đầu quày quật:

- Không được đâu, em ơi! Anh cho em giữ cái nhà này và tất cả mọi thứ. Anh sẽ chỉ giữ bé Minh thôi.

Tuyết cười hóm hỉnh:

- Nhưng làm sao anh biết nấu nướng cho nó ăn? Rồi còn lúc nó đau ốm nữa. Làm sao anh biết bế ẵm, săn sóc nó được? Nó sẽ luôn luôn cần có một người mẹ.

Quang cũng không chịu thua:

- Nó là con trai. Nó cần có một người cha ở bên cạnh để làm khuôn mẫu mà tập tành. Em muốn nó lớn lên giống như một người đàn bà hay sao mà em đòi giữ nó? Rồi vài tuổi nữa, khi nó đi học, nó sẽ cần có anh để kèm cặp cho nó về toán, về khoa học, về máy computer. Em có thạo mấy môn này bằng anh đâu, làm sao em có thể giúp nó được?

Có chiều đuối lý, Tuyết thấy cần phải sử dụng đến thứ vũ khí mãnh liệt nhất:

- Anh khỏi phải cãi lý dài dòng. Anh cứ nhớ rằng bao giờ tòa án cũng trao quyền giữ con cho người mẹ. Anh muốn giữ con, sao anh không chịu làm mẹ?

Quang dơ hai tay lên đầu chịu thua:

- Xin đầu hàng. Xin đầu hàng vô điều kiện.

Tuyết cười khoái trá.

Bé Minh được mười tám tháng thì Tuyết mượn người trông để trở lại dạy học. Tuyết tìm được một bà đã về hưu muốn kiếm thêm chút tiền để chi dùng. Những ngày bà ấy mắc bệnh thì Tuyết đem bé Minh về gửi ông bà Long.

Từ ngày có cháu ngoại, ông bà Long đã dọn sẵn một phòng làm chỗ chơi cho cháu. Ông Long cũng sắp đặt lại căn phòng ở trên lầu tiệm vàng để có chỗ cho Bé Minh chơi mỗi khi ông bà phải vừa trông cháu, vừa coi tiệm vàng.. Những đồ đạc của Tuyết còn bỏ lại, ông bà đã cho đi hết. Thay thế vào đó là một cái tủ để đồ chơi, một cái bể thả cá vàng bằng thủy tinh và một bộ bàn ghế vừa với tầm vóc của Minh.

Bây giờ Tuyết mới thực sự biết được ở gần ông bà Long là may mắn biết chừng nào. Tuyết cũng thấy công việc dạy học thật thích hợp cho một người mẹ như Tuyết. Hàng ngày chỉ ba giờ chiều là Tuyết đã có thể về với con. Vừa đi dạy học, vừa nuôi con mà Tuyết không thấy gì là cực nhọc, vất vả. Thực ra Tuyết sung sướng mà nhận thấy rằng Tuyết đã rất thành công trong nhiệm vụ làm mẹ - thành công đến mức Tuyết muốn có một đứa con nữa, một đứa con gái, nếu Tuyết có thể lựa chọn được.

Một đứa con gái để nó sẽ gần gũi mãi với Tuyết như Tuyết đã luôn luôn gần gũi với bà Long. Là con một lúc này, Bé Minh quá quít với bố mẹ hơn nhiều trẻ khác cùng tuổi; nhưng Tuyết biết một khi nó lớn lên và có vợ thì nó sẽ quá quít với vợ con nó hơn là với bố mẹ.. Còn một đứa con gái - một đứa con gái sẽ mãi mãi gần gũi với bố mẹ. Phải chăng đã có câu phương ngôn Mỹ nào nói: "A son is a son until he has a wife; a daughter is a daughter for life" (Con trai là con cho đến khi nó lấy vợ; con gái là con cho đến trọn đời)

Khác với Tuyết, Quang muốn có thêm một đứa con nữa, nhưng là con trai hay con gái cũng được. Thực ra, nếu có thể lựa chọn thì Quang muốn có thêm một đứa con trai nữa để cho Bé Minh có bạn.

Thế là Tuyết và Quang lại bắt đầu một thời kỳ trăng mật mới để cố gắng có thêm một đứa con nữa. Nhớ ngày nào phải bỏ dở buổi họp giữa ngày để về nhà làm nhiệm vụ người chồng mà cho đến bây giờ nghĩ lại Quang vẫn còn thấy ngượng với các bạn cùng sở, Quang dặn dò Tuyết:

- Lần này đừng bắt anh phải bỏ công việc sở về nhà giữa ban ngày nữa nghe em! Người ta cười cho đấy! Mình cứ thông thả sẽ có kết quả hơn. Em còn nhớ mình đi chơi du thuyền rồi em có bầu không? Đâu có phải cố gắng gì?

Tuyết cười, tin rằng Quang nói đúng.

Bé Minh được hai tuổi rưỡi thì Tuyết và Quang bắt đầu đưa nó cùng đi nghỉ mát ở Walt Disney World. Lại một lần đi chơi du thuyền xuống Mexico; rồi nhiều ngày nghỉ ngoài bờ biển North Carolina. Mỗi lần Quang đi dự những buổi họp ở San Francisco hay Hawaii Tuyết cũng đi theo. Tuyết đi nghỉ mát nhưng mục đích của Tuyết là để có bầu một lần nữa, là để có một đứa con gái.

Nhưng mỗi lần đi Tuyết hy vọng bao nhiêu thì khi trở về Tuyết lại thất vọng bấy nhiêu. Thân thể Tuyết không chịu chiều theo ý Tuyết. Đi không lại trở về không.

Bé Minh đã ba tuổi rưỡi và đã có lần thắc mắc hỏi Tuyết:

- Mẹ ơi, trẻ con ở đâu ra?

Tuyết hơi luống cuống nhưng rồi cũng tìm được câu trả lời:

- Trẻ con ở trong bụng mẹ ra. Bao giờ mẹ có bầu, bụng mẹ sẽ lớn lên như thế này. Rồi mẹ sẽ có em bé cho con bé.

Từ hôm đó trở đi, cứ vài hôm bé Minh lại hỏi:

- Bao giờ mẹ có bầu? Sao mẹ không có em bé cho Minh bé?

Những câu hỏi ngây thơ của con càng làm cho Tuyết thêm nóng lòng, sốt ruột.

Tuyết đi bác sĩ sản khoa để hỏi ý kiến. Bác sĩ khám xét và làm nhiều phân tích, thí nghiệm; rồi hứa sẽ viết thư cho biết kết quả trong vòng hai tuần lễ.

Lá thư của bác sĩ tới một buổi chiều Thứ Bảy khi bé Minh đang ngủ trưa và Quang đang vừa đọc báo vừa coi TiVi. Tuyết vội lấy bao thư và mở ra đọc; rồi òa lên khóc. Quang lo sợ, chạy lại hỏi:

- Có chuyện gì thế em?

Tuyết đưa thư của bác sĩ cho Quang coi. Bác sĩ viết những kết quả thử nghiệm cho thấy buồng trứng của Tuyết không hiểu vì lý do gì đã teo lại, không còn sinh ra được những trứng đủ điều kiện để thụ thai. Ngoài ra tử cung của Tuyết cũng không có đủ điều kiện sinh lý để giữ vững cái thai. Tất cả đưa đến kết luận là Tuyết sẽ không thể có con được nữa.

Quang ôm lấy Tuyết vào lòng yên lặng một hồi rồi an ủi:

- Có một mà tốt chẳng hơn có mười mà xấu hay sao em? Em biết chuyện bà Hiệu Trưởng có đưa con tri độn rồi chứ? Có một đứa con như bé Minh, khỏe mạnh, thông minh thế này là mình may mắn lắm rồi. Mình chẳng nên đòi hỏi nhiều nữa.

Câu nói của Quang có lý nhưng nó không làm cho Tuyết hết buồn. Rồi đây mỗi lần bé Minh nhắc đến em bé, Tuyết sẽ biết làm sao mà trả lời?

May mà bây giờ bé Minh đã bốn tuổi, có nhiều bạn ở gần nhà để chơi và nhất là đã được đi vườn trẻ mỗi tuần hai lần. Nó không còn thắc mắc về chuyện có em bé nữa.

Nhưng nỗi buồn không rời bỏ Tuyết. Quang nhận thấy Tuyết hay cau có, nóng nảy. Có nhiều lần Quang bắt gặp Tuyết ngồi tư lự một mình. Để cho Tuyết khuây khỏa đi, Quang muốn Tuyết có những thú vui giải trí đủ lôi cuốn, làm Tuyết quên đi nỗi u sầu, nhất là vào những ngày cuối tuần hay những ngày lễ. Quang nghĩ ngay đến mat-chược, một môn giải trí mà cả Quang và Tuyết cùng ông bà Long đều biết chơi. Thế là ngày Chủ Nhật khi ông bà Long mời bạn bè đến nhà chơi mat-chược, Tuyết và Quang cũng đến góp một hai chân.

Nhưng bé Minh thường đến mè nheo. Quang lại phải nhường chân cho người khác để ra chơi với con. Nhưng Quang không lấy thế làm bực bội. Thực ra Quang chỉ muốn Tuyết có cơ hội chơi mat-chược; còn chính Quang thì Quang thích chơi với bé Minh hơn.

Bé Minh càng lớn, Tuyết càng nhận thấy nó có vẻ thân với Quang hơn là với Tuyết. Hai bố con quấn quít với nhau như bóng với hình, nô đùa, vật lộn, cười cười, nói nói suốt ngày được.

Một lần nhân dịp Quang phải đi công tác bên Trung Đông một tuần lễ, Tuyết đem bé Minh về ở chơi bên ông bà Long. Cũng như mọi khi, hễ có cháu ngoại đến chơi là bà Long làm vài món ăn đặc biệt. Hôm đó bà Long làm chả giò và chạo tôm. Vừa ngồi vào bàn, bé Minh lấy ngay bốn cái chả giò và bốn cái chạo tôm để vào đĩa của nó. Tuyết vừa ngạc nhiên vừa buồn cười hỏi nó:

- Con lấy nhiều thế, làm sao con ăn hết được?

Bé Minh bưng đĩa để sang một bên rồi quay sang nói với Tuyết:

- Để phần bố.

Tuyết trở mắt nhìn nó mỉm cười, nửa thích thú vì cử chỉ ngộ nghĩnh, dễ thương của đứa con trai, nửa chạm lòng tự ái vì thấy nó có vẻ thương mến bố hơn thương mến mẹ. Tuyết buột miệng hỏi:

- Nếu tuần sau mẹ đi vắng thì con có phần đồ ăn cho mẹ không?

Bé Minh suy nghĩ một giây rồi hỏi lại Tuyết:

- Mẹ đi vắng mấy ngày?

Tuyết nói đại:

- Ba ngày.

Bé Minh nói ngay:

- Con sẽ để phần đồ ăn cho mẹ

Tuyết cười sung sướng. Tuyết không thể ngờ rằng những cử chỉ, lời nói thơ ngây như vậy của bé Minh cũng đủ mang đến cả một trời hạnh phúc hay lo âu cho Tuyết.

Tuyết cũng thấy mình phi lý. Làm sao Tuyết lại cảm thấy ghen với Quang khi thấy bé Minh có vẻ thân với bố hơn? Có lẽ đúng như Quang nói, bé Minh bắt đầu biết vai trò làm con trai của nó và nó muốn theo Quang để học khuôn mẫu một người đàn ông. Như vậy Tuyết phải lấy làm mừng mới đúng chứ?